

Za spremembo morje ne škodi (odlomek)

Janez
Švajncer

So ljudje, ki se bodisi česa naveličajo ali se jim preprosto priskuti, da nočejo niti svojih sledov pustiti v stanovanju in na cesti. Mednje je sodil tudi Oto Kalpot. Pozabil je na stolpnice, v katerih je iskal denarno jamo, na Adico, na Justo Hodnik in se odpeljal iz mesta.

Vidimo ga v pospešenem potniškem vlaku. Tako ga kažejo v časopisih, radijskih in televizijskih reklamah. Peljal bi se bil z brzecem,

a ta dan ni vozil v tisto smer. Njemu se je pa mudilo. Moral je prispeti še pred nočjo na delovno mesto. Zdelo se mu je najbolje, da vidi človeka v obraz brez pomoči električne svetilke in da tudi njega lahko vsakdo vidi. Sploh ni pomislil, da bi ga spoznali. Potoval je v popolnoma neznan kraj. V obmorsko mesto.

Ko je prispel, je na železniški postaji izstopil, kakor stori to vsak potnik. Niti malo ni več mislil na potovanje. Ni maral obujati spominov, ali se je v kupeju počutil zadovoljnega ali le na pol zadovoljnega.

Izbral si je hotel. Zastran denarja se ga niso lotile skrbi. Imel je polno listnico. Upoštevaajoč njeno velikost je ta izraz pravi in točen. Stopil je skozi vrtljiva vrata in dospel v recepcijo. Potegnil je iz prsnega žepa izkaznico in jo pomolil receptorju. Odklonil pa je njegovo pripravljenost, da jo vzame in podatke iz nje vpiše v prijavno knjigo gostov.

— Jaz sem od zvezne gostinske zbornice, je rekel Oto Kalpot. Spregovoril je dostojno, kot se spodobi za osebo na tem položaju. Receptorja je premeril zviška in položil aktovko na pult.

— Izvolite! Izvolite! je odgovoril receptor naglo in podobno vprašal: — Katero sobo želi gospod?

— Apartma.

— Izvolite, izvolite. Receptor je vstal, se priklonil in snel ključ z velike table. Že je dvignil telefonsko slušalko in poklical: — Matej, pridi takoj k meni! Njegov klic ni naletel na gluha ušesa. Pojavil se je Matej in nemo pritrjeval receptorju, ki mu je velel: — Takoj pospremi gospoda v njegov apartma!

— Razumem! Matej ni bil stalno nesposoben. Poznal je vojaško disciplino, saj je udaril s petami. Vljudno se je nasmehnil Oto Kalpotu, vzela njegovo aktovko s pulta in ga pospremil k dvigalu.

Matej in Oto Kalpot sta se odpeljala navzgor, kakor je to v vseh hotelih, kjer imajo dvigala.

— Izvolite! Matej je odprl vrata, odnesel aktovko v apartma in dodal: — Blagorodni gospod, počutite se med nami kot doma. Če kaj želite, me pokličite. Zmeraj sem vam na voljo. Vmes je pokazal z desnico na steno z rdečimi gumbi. Pritisnite nanje in že bom pri vas, bi lahko še pojasnil, a ni rekel tega. To je bil vendar najboljši hotel z najboljšim strežnim osebjem. Priklonil se je in odhitel ven.

Oto Kalpot je odšel k oknu. Zato so ga vgradili. Pogledal je na zeleno ploščad pred poslopjem, si zadovoljno pokimal ter si pravil: — Naveličal sem se hoditi po stolpnica in prosjačiti za drobiž. Hočem živeti na veliki nogi. Posrečilo se mi je do tega dne. Tudi odslej se mi bo, ker nočem drugače. Moj dragi Črni panter, zapomni si: Oto Kalpot ni od muh. Tudi v njegovi glavi delajo možgani. Nekaj sem se naučil od tebe, največ pa si zmislim sam. Zakaj ne bi zaigral vloge, ki je nisem igral še nikoli?

Morebiti bi Oto Kalpot premišljal še naprej, a zazvonil je telefon na mizi. Zdrznil se je in že ni bil več tako samostojen kot pred nekaj trenutki. Pomislil je celo, da so ga razkrinkali in ga svariijo, naj blagovoli oditi, od koder je prišel. Ugriznil se je v jezik in pregnal te misli. Vzdignil je telefonsko slušalko in rekel po lepi navadi: — Halo, kdo tam?

— Oprostite, gospod. Želite mogoče aperitiv? Mogoče prigrizek? se je oglasilo iz žice.

— Prinesite oboje, je odgovoril Oto Kalpot in odložil slušalko. Glasu v telefonu ni spoznal. Ni mogel, ker v tem mestu ni poznal nikogar. Spet mu je postalo vroče. Tudi zunaj je bilo tako. Toda te vročine mu ni poslalo sonce. Povzročil jo je strah, zakaj doživljal je veliko preizkušnjo. Prvič je tako tvegala in že zato je moral doživeti pretres.

Potrkalo je na vrata. Matej je prinesel na pladnju aperitiv in narezek, se priklonil, nasmehnil in odšel.

— Mizica, pogrni se! si je rekel Oto Kalpot. Potiho. Privoščil si je, kar so mu ponudili. Pomel si je roke, čeprav ga ni zeblo, in se pretegnil. Obšla ga je taka volja, da se je takoj spravil v posteljo. Ni se slekel, ker se je lahko ulegel oblečen. Podprl si je glavo z rokami in se zazrl v strop. Niso ga zanimali krogi in krožci, ki jih je nekdo narisal tja gor z zlato in s srebrno barvo. Bolj ga je zanimalo, kako se bo končalo njegovo bivanje v tem hotelu. Priznal si je, da ne more verjeti resnici. To, namreč, da ga nihče ne vpraša, ali je zares predstavnik zvezne gostinske zbornice.

Ni si sam izmislil te potegavščine. Zakaj pa imamo časnike? Prebral je nekaj podobnega in si rekel, da še sam lahko poskusi. Če se mu posreči, se posreči, sicer se že kako izvleče iz testa, da ga ne zapečejo v kruh. Tvegati mora in presenečati. Mar mu je za posledice. Če gre od rok drugim, bo šlo še njemu. Tako globoko se je zamislil, da je zaspal. Tega se je zavedel

šele takrat, ko je dalj časa zvonil telefon. Odhittel je k telefonu in snel slušalko z vilic.

— Bo gospod kosil v apartmaju ali v obedovalnici? Vprašal je glas, ki ga je že poprej slišal. Ni vprašal, kdo kliče, le samozavestno je odgovoril: — Prinesite, in odložil slušalko.

Ponovilo se je in že se je pokazal Matej s pladnjem. Lepo je imel razvrščeno: skodelica, krožniki, žlice, vilice, noži. Vsaka stvar na svojem mestu. Razložil je po mizi, zaželel dober tek in dodal: — Gospod, če boste tudi večerjali tukaj, vam bo prinesla natakaraica.

— Lahko prinese, je odgovoril Oto Kalpot in začel jesti. Zaradi lakote. Ta njegova naglost ni najbolj vzgojno delovala na natakarja. Pogledal je široko in potoval s pogledi po Kalpotovih rokah. Ena je hlastno pograbila žlico, druga pa podrsnila po miznem prtju. Natakara si je drznil pripomniti: — Gospod, prinesel sem vam servieto. To je rekel smehljaje se, tako da Oto Kalpot ni čutil skrite porogljivosti.

— Lahko odidete.

Ko je natakara odšel, je Oto Kalpot pogoltno pospravil kosilo. Lačen je bil tako, da je bolje molčati o tem. Obrisal si je usta in roke s svojimi rokami in se samovšečno pretegnil. To je počel že nekako podzavestno.

Vsekakor mu je godilo, da so ga v hotelu sprejeli s tako častjo. Kljub temu ga ni zapustilo vznemirjenje. Kakor da se mu je zajedlo v telo. Zmeraj bolj se ga je pollaščaj občutek, da je krtačo za čevlje in krtačko za zobe pa brivnik najbolje spraviti v aktovko in oditi. Ujet je in skozi okno ne more, zato preostanejo le vrata. Ni pa pri volji, da bi odšel z milico. Raje odide sam. Več mu je za prostost kot za bivanje v zaporu. Sicer je tam tudi lahko sam, vendar ni tako prijetno kot tu.

Ota Kalpota so mračne misli obletavale v presledkih.

Drugče je bilo pri srcu direktorju hotela. Ko mu je receptor sporočil, da je prišel v goste nekdo iz zvezne gostinske zbornice, se je popraskal po temenu. Direktor. Tam je nekoč premogel goste lase, a to ga ni motilo. Ni moglo. Bolj ga je motilo to, da ima v hiši uglednega človeka. Receptorja je vprašal, ali je prišel na obisk predsednik zvezne gostinske zbornice. Receptor je skomignil z ramo. Ni pa tudi vedel, ali je v apartmaju podpredsednik ali tajnik. Odkimaval je, kaj je hotel drugega. Direktor je to razumel nekako tako, kakor da je ugledni neznanec lahko eno v vseh treh osebah. Čeprav nima nobene zveze s sveto Trojico. Na visokem položaju je gotovo in zato mu je treba streči temu primerno.

Direktor je poklical natakarje in natakaraice, strežnike in strežnice, sobarice, prvega receptorja, ker je drugi imel nočno, in vratarja. Izrekel jim je zgodovinske besede: — Na obisk k nam je prišel vpliven funkcionar zvezne gostinske zbornice. Veste, kaj to pomeni?

Zbrani so pokimali razumevajoče. Ni bilo mogoče zatrditi, da so vedeli do podrobnosti, kaj naj bi to pomenilo, kar so pravkar slišali. Imenitno se jim je zdelo, da se direktor posvetuje z njimi.

— Blagorodnemu gospodu moramo izpolniti vsako željo. Pri meni se mora počutiti boljše kot doma. Jaz že vem, zakaj. Jasno?

Zbrani so spet prikimali, ker se direktorju niso hoteli zameriti. Toliko so ga že poznali. Ko jim je rekel: — Na svoja mesta! so odšli poslušno, kar jim ni bilo težko doseči, saj se niso pretvarjali.

Potem je direktor hotela telefoniral direktorju v sosednji hotel. S tem je potrdil, da ni sebičen, kar zadeva poslovno sodelovanje. Prevzelo pa ga je tudi zadovoljstvo, da prvi lahko sporoči izredno novico. Takole je sporočil:

— Frane, imam uglednega gosta. Nikar ne sprašuj, kdaj in kje sem navezal z njim stike. Tu je, pri meni, pa pika.

Direktor sosednjega hotela, Frane, je zvišal glas, da je brnelo v telefonski slušalki. Po vsej sili je hotel vedeti, kdo je prišel v goste k njegovemu sosedu.

— Naj ti bo. Izdam ti skrivnost. Toda naj ostane med nama. Pri meni je predsednik zvezne gostinske zbornice.

— Hudirja, je ušlo Franetu. Lahko bi rekel tudi kako drugače, a ni. To pa je dodal: — Prosim te kot brata, ne kot konkurenta, odstopi mi vsaj za kak dan svojega predsednika. Štejem si v čast, da mu lahko ponudim svoje usluge. Ti dobro veš, da *moj* hotel cenijo pri nas in po vsem svetu.

— V redu, v redu, je odgovoril direktor hotela, — sporočil ti bom, ko bo situacija zrela. Odložil je telefonsko slušalko in tako dovolj prepričljivo potrdil svojo samostojnost.

Nadaljevalo se je podobno kot v tistih časih, ko je še hodil Gogoljev Revizor po svetu, čeprav se je naša zgodba dogajala v sedemdesetih letih dvajsetega stoletja. Morebiti se bo našel kdo, ali jih bo celo več, ki se bodo obregnili: — Ne verjamemo. V današnjem času se to več ne dogaja. Ljudje so pismeni, razgledani pa sploh. Toda ne pojdemo predaleč, to so že podrobnosti. Poglejmo raje, kaj je tedaj počel Oto Kalpot.

Ota Kalpota vidimo na postelji. Čevlje je sezul in na noge si je nataknil copate. Ni jih prinesel v aktovki. Bila je majhna. Prinesel mu jih je Matej. To ni bilo nič izjemnega. Znano nam je že, da imamo opraviti s prvovrstnim hotelom.

Ko se je Oto Kalpot obrnil na postelji, so mu copate zdrsnile z nog. Padle niso globoko. Le do tal tik pod posteljo, izdelano po najnovjšem vzorcu, ki ne dopušča dolgih nog in širokih stranic, kot jih imajo postelje v starih hišah s starimi ljudmi.

Oto Kalpot se je pogreznil v spanje. Spal je spanje pravičnega. Navsezadnje ni zagrešil v tem hotelu nič drugega, le vstopil je skozi vhodna vrata, odšel do receptorja in potem v spremstvu Mateja v apartma.

Doživel je pa spalno napako, ki se je pokazala v kratkosti. Naj je zapiral oči podvojeno, ostal je buden in v glavo so se mu spet zakoličile nevšečne misli. Temu bi lahko rekli, da se mu je pričela oglašati vest. Nemira se sploh ni mogel otresti. Venomer se ga je pollašalo spoznanje, da si je drznil mnogo preveč in da se igra s svojo previdnostjo, ki ga bo pahnila v nesrečo. Vendar se je temu odločno uprl, vstal in pritisnil gumb na steni. Ni še prav odmaknil prsta, že se je prikazal Matej in vljudno rekel:

— Izvolite, gospod!

— Imate kakšno razglednico tega mesta? Oto Kalpot je pogledal Mateja, ko da v njem vidi zrak.

— Imamo, imamo. Oprostite, kaj vam nismo položili razglednic na mizo? Pokazal je z roko proti mizici ob ogledalu. Izkazalo se je, da sta na plošči ležali dve barvni razglednici.

Oto Kalpot je pritrdil: — Prav imate. Razglednici sta tu, jaz sem vas pa poklical. Vas to moti?

— Nič zato, nič zato. Matej je stal mirno. Prepričan, da mu bo gost še kaj naročil. Ker mu je rekel:

— Lahko odidete,
je odšel.

Na stopnicah je Mateja čakal direktor hotela. Bil je zelo diskreten človek. Niti z najmanjšo kretnjo ni pokazal, da je prisluškoval pogovoru. Le vprašal je uradno:

— Ti je predsednik naročil, da počakam nanj v svoji pisarni?

— Ne da bi vedel. Hotel je imeti razglednico. Matej je zavihnil nos, česar pa direktor hotela ni opazil.

— Ni naročil. Besede so bile obarvane vzdihujoče. — Le kdaj bo prišel k meni? Skrbi me. Kadar pride tako visok obisk, se gotovo kaj kuha. Pa, mislim, da je v *mojem* hotelu vse v najlepšem redu. Mi smo likvidni. Zato se ne bojim očitkov. Če hoče odkriti kake pomanjkljivosti, naj pogleda k Franetu. Tam bo lahko napisal cel referat o slabem poslovanju.

Matej je pazljivo gledal direktorja hotela in mu spodbudno prikimal.

— Ti se ne spoznaš na te stvari. Pazi rajši na blagorodnega gospoda in mu izpolni vsako željo.

— Bom, bom, gospod direktor. Matej se je vrnil pred Kalpotova vrata in nastavil ušesa.

Ker se Oto Kalpot niti zvečer ni pojavil v spodnjih hotelskih prostorih, ga je direktor poklical po telefonu:

— Blagorodni gospod predsednik, dovolite, da vam prinesemo večerjo v vaš apartma?

— Prinesite, je dovolil Oto Kalpot. Odgovoril je nekoliko zadržano. Zaradi neznanega glasu v žici. Zato se ga je spet polastil dvom. Rekel si je, da je najbolje takoj oditi iz tega vročega kotla. Položil si je krtačo za čevlje in krtačo za zobe v aktovko. Nehal je sredi dela, ker je narahlo potrkalo in ker so se že odprla vrata. Med njimi se je pokazala natakarka z naloženim pladnjem. Napačna je vsaka primerjava, ker je bila mnogo lepša kot pladenj. Smehljala se je in strokovno postavila večerjo na mizo.

Otu Kalpotu je viselo na koncu jezika. Toliko, da ni vzkliknil: — Jaz sem princ, vi ste princesa! Namesto tega je rekel: — Odlično. To je izrekel tako, da natakarka ni dognala, ali je veljalo hrani ali njej. Priklonila se je in obrnila proti vratom.

Mikalo ga je, da bi ji predlagal, naj bi ostala pri njem. A spet je zmagal njegov želodec. Komaj je čakal na dobrote, ki so se mu ponujale. Njegov glas jo je pa le dosegel, preden je zaprla vrata za sabo.

— Zelo ste ljubeznivi, očarljiva deklica. Mislil sem vam reči: jaz sem princ, vi princesa. Ne bom rekel tega.

Zmignila je z rameni in odšla.

Naslednji dan je Oto Kalpot vprašal Mateja: — Je plaža urejena?

— Urejena, urejena, gospod, je odgovoril Matej. — Izvolite na plažo. Tu je ključ od kabine. Notri smo vam pripravili vse, kar potrebujete za kopanje. Pomagal vam bom, zato sem tu. Gospod direktor mi je naročil, da vas pokličem.

— Samostojen sem. Lahko odidete. Lahko ostanete v primerni bližini, da vas pokličem.

— Ne mučite se, gospod. Na voljo sem vam. Gospod direktor mi je naročil, da ostanem z vami in zato ostanem. Matej se ni premaknil niti za pedenj.

Oto Kalpot je spoznal, da ne bo omehčal Mateja. Zato je sprejel njegov predlog. Odšla sta v dvigalo in se odpeljala navzdol. V recepciji so ju prijazno pozdravili natakarji, natakarice, strežniki, strežnice, sobarice in vratar. Direktorja hotela ni bilo med njimi, ker je delal. Po telefonu se je pogovarjal s Franetom, direktorjem sosednjega hotela.

— Vljudni so pa, si je rekel Oto Kalpot. — Klanjali so se mi, da bi se lahko prelomili na dvoje. Izkazujejo mi spoštljivost, kot se spodobi za funkcionarja zvezne gostinske zbornice. Ni se jim poblisnilo, da nisem pravi. Premislil sem si in ne bom še pobegnil. Naj uživajo v moji senci. Direktorja hotela ni bilo med njimi v špalirju. Oprostim mu to nepazljivost.

Voda je bila prijetna, kot se morju spodobi v poletju. Oto Kalpot se je kopal in okopal. Sončil in nasončil. Matej je pa sedel in se nasedel. Čakal in se načakal.

Ko je noč zamenjala dan, je Oto Kalpot telesno in duševno zadovoljen legel v posteljo.

Direktor hotela je dolgo v noč bedel na tapeciranem stolu. Šel je vāse in si pričel dopovedovati, da so v njegovem hotelu lepotne napake. Ugledni gost se obotavlja in noče priti v njegovo pisarno. Preostane mu samo še to, da se ga čimprej znebi.

Naslednje jutro je direktor hotela, v katerem je prebival Oto Kalpot, telefoniral direktorju sosednjega hotela. Ni dolgovezil, rekel je naravnost.

— Frane, ponuja se ti velika priložnost. Povabi mojega blagorodnega gospoda k sebi. Bolje bo zate in za *tvoj* hotel. Direktor seveda ni dodal, da je sosednji hotel v družbeni lasti in ne v zasebni. Ni mogel. Tudi o svojem hotelu je govoril, kakor da je njegov.

— Z veseljem, z veseljem. Prosi blagorodnega gospoda, da pride k meni, je odgovoril Frane, direktor sosednjega hotela.

— Dogovorjeno. Direktor tega hotela je odložil telefonsko slušalko in odhitel po stopnicah do vrat apartmaja z Otom Kalpotom.

Matej se je postavil strumno. Direktorja hotela je pozdravil skoroda pretirano vljudno. Ni pa sporočil, da je zadremal. To direktorja hotela niti ni zanimalo, saj je vprašal:

— Je blagorodni gospod generalni notri?

Matej je pokimal. Obstal je mirno, čeprav v tem hotelu niso nosili vojaških oblek.

Medtem je direktor hotela že potrkal na vrata. Poravnal si je kravato in na klic od znotraj: — Prosto! odprl vrata in vstopil. Takoj je rekel:

— Oprostite, gospod generalni, blagorodje, da motim. Toda moram govoriti z vami.

Oto Kalpot je začutil cmok v grlu. Nepravlega. Pogoltnil ga je in odgovoril mirno: — Izvolite, kdorkoli ste. Vesel sem vašega obiska. Dalj ni zavlekel, ker mu je zmanjkalo besed. Ni upal pomisliti, da mu bije zadnja ura v tem lepem, prelepem prostoru.

— Oprostite, nisem se vam predstavil. Jaz sem direktor tega hotela.

— Jaz sem Oto Kalpot, če dovolite. Oto Kalpot je izrekel ljubeznivo in pogledal direktorju čez ramo. Ni ga zanimala direktorjeva velikost. Tudi ne njegova obleka. Pogledal je le skozi odprta vrata na hodnik, če se približuje nevarnost. V podobi miličnika. Zanj so bili utelešeni vsi v enem. Nikoli ni bil trdno prepričan, da jih ne bo srečal kjerkoli. Na cesti, v stanovanju in tudi v tem nadstropju. Ker miličnika ni zagledal, je globoko vdihnil zrak. S tem je potrdil, da mu je odleglo v prsih. Brnelo mu je po rebrih že tako kot po razpetih telefonskih žicah.

— Vroče je, kaj? To je rekel direktor hotela. Ob tem si je z nadišavljenim robčkom otrl čelo. Že si je spet nadel uradnost. V glasu. Drugače je kazal vljuden in ljubezniv obraz.

— Blagorodni gospod generalni direktor! V našem mestu bomo zelo počaščeni, če si boste vzeli toliko časa od vašega dragocenega časa, da obiščete še druge naše hotele. Direktor sosednjega hotela me je prosil, naj vas prosim, da sprejmete njegovo povabilo in postanete njegov gost. Pričakuje vas z velikim spoštovanjem in čaka name, da mu sporočim, da ste dali svoje soglasje in da vas lahko pričaka še danes.

Oto Kalpot je pregibal ustnice. Molil ni, le sodeloval je z direktorjevim pojasnilom. Napenjal je čelo, a pri najboljši volji ni razumel tega, kar je pravkar slišal. To o povabilu je še nekako dojel. Drugo mu je bilo razvlečeno in zapleteno, da ni mogel zbrano slediti. Ker pa je prikimal, je direktor hotela izprožil roko v pozdrav in z velikim navdušenjem rekel:

— Hvala vam, blagorodni gospod generalni. Zdaj takoj hitim telefonirat. Obrnil se je k Mateju in mu naročil: — Matej, ostani tukaj in pomagaj blagorodnemu gospodu generalnemu direktorju.

— Razumem. Matej je zatrdil s tankim poudarkom v glas, kakor da je priteknel po stopnicah in je še ves zasopihan. Kakor da ni presedel na preži vseh teh ur, ki jih je Oto Kalpot preživel v tem apartmaju.

— Hvala tudi vam, se je oglasil Oto Kalpot. Čutil se je polaskanega in počaščenega, da že ni več vedel, kako naj bi se zahvalil za sprejem direktorju tega hotela. Naklonjena mu je usoda. Srečen je tako, da se mu ne zdi potrebno pomisliti na kakšnega miličnika. Če stoji na hodniku, naj stoji. Briga ga.

Nastal je majhen nesporazum na Kalpotovi in direktorjevi strani.

Oto Kalpot se je veselil časti, ki mu jo izkazujejo hotelirji tega obmorskega mesta. Obenem se je bal, da bi mu prišli na sled in ga za nagrado odpeljali v zapor.

Direktor hotela se je bal, da bo njegov blagorodni gost pričel brskati po knjigovodskih knjigah. Gotovo bo pregledal še kuhinjo in druge prostore in sploh vse prostore.

Knjigovodske knjige so bile sicer lepo oštevilčene in njihove platnice vložene v polivinil. Tudi v prostorih ni teklo s stropov. Toda takle obiskovalec odkrije napakico in potem . . . ?

Direktor tega hotela ni hotel ostati sebičen. Misлил si je, naj tudi direktor sosednjega hotela deli z njim dvome in strah pred nenadno in nepričakovano kontrolo. O teh pomislekih ni spregovoril kričavo v telefonsko slušalko. Čisto dostojno je rekel:

— Frane, gospod generalni direktor je sprejel tvoj predlog. Takoj se pripelji ponj!

— Z osebnim avtom, je odgovoril direktor sosednjega hotela in to dokazal z dejanjem.

Ota Kalpota so čakali v recepciji: direktor hotela, natakarji in natakariče, sobarice, vratar in drugi receptor, ker je prvi imel nočno. Ko je izstopil iz dvigala in ko je za njim prišel Matej, noseč gospodovo aktovko, je direktor hotela spregovoril:

— Spoštovano blagorodje, prečastiti gospod generalni direktor, dovolite mi, da se vam še posebej v svojem imenu in v imenu mojega kolektiva zahvalim za prijaznost, da ste bili *moj* gost. Žal mi je, da ne utegnete dalj časa ostati z mano in mojim kolektivom, zato mi dovolite, da vam izročim tole skromno darilo. Direktor hotela je s palcem in sredincem desnice, ki sta izoblikovala krog, namignil natakarici. Priklonila se je in dala Otu Kalpotu šopek rdečih nageljčkov. Ta barva nikakor ni vplivala na direktorja hotela, da je primaknil iz reprezentančnega zneska še nekaj za zlato nalivno pero in zlat svinčnik v usnjenem tulcu. Ni se spodobilo, da bi oboje zavil v papir. Veljalo je le borih nekaj desettisočakov. To darilce se je skrivalo med nageljčki. Že s tem je potrjena njegova nepomembnost, da ne rečemo pretirana skromnost.

Oto Kalpot ni dolgovezil. Zahvalil se je na kratko in jedrnato. — Hvala vam, ljudje! Zadovoljno in prizanesljivo je pokimal z glavo. To je zbranemu kolektivu pomenilo največje priznanje. Toliko da niso izrekli složno: — Denar za darilo nam že vrača bogate obresti.

Morebiti bi bil direktor hotela svoj prvotni govor dopolnil še z dodatnim nagovorom. Ni utegnil. Prav tedaj je skozi vhodna vrata stopil direktor sosednjega hotela.

Potekalo je s filmsko naglico. Direktor tega hotela je predstavil Ota Kalpota direktorju sosednjega hotela. Oto Kalpot se je nasmehnil in odšel z direktorjem sosednjega hotela. Naredil je le nekaj korakov. Na ploščadi pod stopnicami ga je pričakoval avto. Direktor sosednjega hotela je odprl vrata, jih zaprl, sedel h krmilu in odpeljal uglednega gosta v svoj revir.

Ponovilo se je kot v prvem hotelu, le da je bila gostoljubnost mnogo večja. Direktor hotela, Frane, je že spotoma neopazno izročil Oto Kalpotu zlato nalivno pero in zlat kuli v usnjenem tulcu. Izročil je sicer tako, da je Oto Kalpot videl darilo, vendar sploh nista govorila o tem. Kdo pa zganja hrup zaradi take malenkosti. Direktor hotela, Frane, seveda ni vedel, da so blagorodnega gospoda podobno obdarili že v prejšnjem hotelu.

Oto Kalpot je mislil najlepše o obeh direktorjih. Pripravljen je bil potrditi ustno in pismeno, ko bi ga bil kdo vprašal, ali mu je ljubši prejšnji ali sedanji. Nihče ga ni vprašal, ker sta se sama peljala z avtom, a medtem sta tudi že prispela do sosednjega hotela.

— Pripravil sem vam, gospod generalni, apartma v pritličju, je rekel direktor hotela, Frane. — Želite morda više navzgor? Samo recite mi in ustregel vam bom.

— Nikakor ne. Zares ne. Zadovoljen sem v pritličju. Oto Kalpotu je mirno zvenel glas. Na tihem si je priznal, da mu srce klokoče skoroda že pretirano. Napreza se, toda težko ohrani mirnost. V tem kratkem času je doživel že toliko novega, da se kar boji zase. Kaj lahko doživi še kaj hujšega? S palcem in kazalcem desnice si je šel po vratu tam, kjer je imel odpeto srajco. Slabo mu ni postajalo, tudi mu ni bilo dobro. Direktor hotela, Frane, mu je menda prebral misli, saj je zaskrbljeno rekel:

— Vam morda ni dobro? Zdite se mi blede. Električna žarnica spremeni barvo, a zdaj sije sonce.

— Gotovo sem si pokvaril želodec, je vzdihnil Oto Kalpot. Izletelo mu je kot puščica. Preklicati ni mogel, kakor to naredijo na radiu, in popraviti, kakor to naredijo v časniku.

Direktor hotela, Frane, je Oto Kalpotu šepnil v uho: — Oh, vam rečem gospod generalni. V sosednjem hotelu imajo popolnoma zanič kuhinjo. Ne bom presenečen, če bom nekega dne bral v časopisu, da se je v tem hotelu zastrupilo s hrano toliko in toliko gostov. Seveda, gostje ne vedo, da je tako. Zato verjamejo reklami. Ko vsaj ne bi. Škodo čutim tudi jaz.

Oto Kalpot ni čutil potrebe, da ustavi direktorja hotela, Franeta.